

begge Lovforslag. Jeg holdt mig, da jeg indledede Forhandlingerne, alene eller saa godt som alene til det første paa Dagsordenen i Gaar opførte Lovforslag. Jeg kan fremdeles ikke se, at der i og for sig er nogen Forbindelse mellem de to Lovforslag, idet der ikke vilde være det ringeste til Hinder for at vedtage det ene uden at vedtage det andet. Men paa den anden Side: da begge Lovforslag have været Genstand for Omtale af i alt Fald 3 af de ærede Medlemmer, der havde Ordet i Gaar, vil det vel findes naturligt, at ogsaa jeg gør et Par Bemærkninger i Anledning af det andet paa Dagsordenen opførte Lovforslag om Gesandter og Konsuler.

Jeg skal dog ikke gøre mange Bemærkninger om dette Lovforslag. Jeg kunde have Lyst til at — jeg fristes til at sige — karakterisere Forskellen mellem de to Forslag ved at gøre opmærksom paa, at medens der, som jeg sagde i Gaar, i Lønningslovforslaget ligger en organisatorisk Reform af Udenrigsministeriet, og dette egentlig er Hovedpunktet i dette Forslag, skønt det beskeden betegner sig som et Lønningslovforslag, er Forholdet ved det andet Forslag, Forslaget om Gesandter og Konsuler, omvendt det, at det der først og fremmest er Lønningerne, der er det betydningsfuldeste. Det er Lønningerne; man egentlig der har Grund til at vente sig mest af. Det har nemlig i hvert Fald for mig, og jeg tror ogsaa at turde sige for Kommissionen, stillet sig som noget af det vigtigste, navnlig naar Talen er om Valg af Diplomater, men ogsaa i ikke ringe Udstrækning, naar Talen er om Valg af Konsuler, at Udenrigsministeriet ikke skal være nødt til at indskrænke sig til en ringe Kreds af Samfundets Medlemmer, nemlig til dem, der — være sig ved Fødsel eller paa anden Maade — ere komne i Besiddelse af den fornødne Kapital til at kunne afholde de med Opholdet i Udlandet forbundne overordentlig store Udgifter. Det maa erkendes, at de Lønninger og Opholdspenge, vi hidtil have ydet, navnlig til vore Diplomater, have været saa smaa, at det har været en Nødvendighed for Udenrigsministeriet ved Besættelsen af disse Poster, navnlig Posterne indenfor Diplomatiets, at tage det Hensyn, at de betroede til Mænd, der havde den fornødne Formue til at bære de med en saadan Ansættelse forbundne Omkostninger. Det er klart, at det er nødvendigt at tage et finansielt og økonomisk Hensyn, og jeg siger ikke for meget, naar jeg ud-

taler, at Kommissionen egentlig gerne vilde have gaaet endnu højere op, end der er stillet Forslag om, men at det har været under Hensyn til, hvad vi turde forvente, at de bevilligende Myndigheder vilde gaa med til, at man har sat disse, som det ogsaa blev nævnt i Gaar, sammenlignet med andre Stater beskeden Forslag om Lønninger og Opholdspenge for vor Repræsentation i Udlandet.

Det glædede mig, at det ogsaa fra alle Sider, saa vidt jeg forstod, blev erkendt, at det var ikke alene forsvarligt, men ogsaa nødvendigt, at gaa til en saadan Forhøjelse af Lønningerne for vor Repræsentation i Udlandet. Det har glædet mig saa meget mere, som det baade for Kommissionen og for mig personlig har været det vigtigste, at naar man skal have en Repræsentation i Udlandet, hvad vi selvfølgelig skulle have, bør det være saadan, at Udenrigsministeriet kan blive i Stand til at træffe sit Valg saaledes, at vor Repræsentation opfylder de Krav, der kunne stilles, være sig i rent diplomatisk Henseende som ogsaa i mere kommerciel Henseende. Jeg skal ikke komme ind paa nogen nærmere Udredning af Forholdet, navnlig mellem Diplomatiets og Konsulatvæsenet. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Fraenkel) fandt i Gaar, at man havde gjort et Forsøg paa en Sammenblanding af de to Arter af vor Repræsentation. Jeg tror ikke, dette er det rette Udtryk, og den højtærede Udenrigsminister har jo for Resten allerede i Gaar ogsaa gjort opmærksom paa, at det eneste, der kan siges at ligge i Forslaget i Retning af Sammenblanding, er dette, at der er aabnet en Mulighed for, at en Konsul kan gaa over i Diplomatstillingen, men dette er jo i og for sig, i hvert Fald efter min og Kommissionens Mening, en Fordel. Naar der i Konsulcorpset findes Mænd, der maa siges at være vel egnede til at overtage Stillingen som Diplomater, er det saa meget heldigere, at dette kan lade sig gøre, som jo netop den Side af vor Repræsentation i Udlandet, der væsentligst er repræsenteret af vore Konsuler, vort Konsulatvæsen, i de allerfleste Tilfælde og med Rette bliver betragtet som den vigtigste af Hensyn til vort Lands økonomiske Interesser i Udlandet.

Og selv om man ser paa den politisk-retslege Side af vor Repræsentation, den diplomatiske, er det klart, at jo bedre Forstaaelse vore Diplomater have af vore kommercielle og økonomiske Interesser i Udlandet, jo bedre vilde vedkommende Di-